

ת"פ 19710/03/20 - מדינת ישראל נגד עוזי אביב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
תפ"ע 19710-03-20 מדינת ישראל נ' אביב

בפני בעניין:	כבוד השופט ירון גת מאשימה:	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד אלעד דיין - פרקליטות סייבר
נגד הנאשם:	עוזי אביב ע"י ב"כ עוה"ד אלעד רט - סניגוריה ציבורית	

גזר דין - מאושר לפרסום

1. הנאשם הורשע ביום 29.09.22 בפני כבוד השופטת דנה אמיר, בהתאם להודאתו במסגרת הסדר דיוני, בכתב אישום מתוקן, בארבע עבירות של **איסור צריכת מעשה זנות מקטין-דין לקוחו של קטין** עבירות לפי סעיף 203ג' לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), עבירה אחת של **ניסיון איסור צריכת מעשה זנות מקטין-דין לקוחו של קטין**, עבירה לפי סעיפים 203ג' ביחד עם 25 לחוק, עבירה אחת של **מעשה סדום בקטין שמלאו לו ארבע עשרה שנים וטרם מלאו לו שש עשרה שנים**, עבירה לפי סעיף 347(א)(1) רישא לחוק, ובעבירה אחת של **הפרת הוראה חוקית**, עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק.

במסגרת ההסדר הדיוני, הוסכם בין הצדדים כי הנאשם יודה ויורשע על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן, הצדדים לא הגיעו להסכמות עונשיות, עוד הוסכם כי טרם הטיעונים לעונש הנאשם יופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינו, וכן, להערכת מסוכנות לקבלת חוות דעת בעניינו.

2. **על פי החלק הכללי** לכתב האישום המתוקן, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום התגורר הנאשם בתל אביב. Whatsapp" הוא יישומון (אפליקציה) המאפשר ניהול תכתובות בדרך של העברת מסרים מידיים, קיום שיחות וידאו והעברת תמונות וסרטונים בין משתמשים (להלן: "**וואטסאפ**"). "grinder" הוא יישומון (אפליקציה) להיכרות חד-מיניות בין גברים (להלן: "**גריינדר**"). גריינדר משתמש בשירותים מבוססי מיקום ("Geo-Location"), ומאפשר למשתמשים בו לאתר משתמשים אחרים, הנמצאים בקרבת מקום, וליצור עמם קשר. "Kik" הוא אתר אינטרנט המאפשר למשתמשים שונים לנהל שיחות והתכתבויות אקראיות עם משתמשים אחרים ללא הרשמה מוקדמת (להלן: "**אתר קיק**"). "MyBf" הוא אתר אינטרנט המיועד לצורכי הכרויות עבור הקהילה הגאה, המאפשר למשתמשים שונים לנהל שיחות והתכתבויות אקראיות עם משתמשים אחרים (להלן: "**אתר MyBf**"). "אתר" הוא אתר אינטרנט המיועד לצורכי הכרויות, המאפשר

למשתמשים שונים לנהל שיחות והתכתבויות אקראיות עם משתמשים אחרים (להלן: "אתר אטרף"). האמור בחלק הכללי מהווה חלק בלתי נפרד מכל אחד מן האישומים שלהלן.

על פי האישום הראשון, א' הוא קטין יליד 2004 המתגורר בצפון הארץ (להלן: "א"), א.ב. הוא קטין יליד 2003 המתגורר בצפון הארץ (להלן: "א.ב."). במהלך המחצית הראשונה של שנת 2018, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, יצר הנאשם קשר עם א' באמצעות אתר MyBf והחל להתכתב עמו. במסגרת ההתכתבויות ביניהם, ציין הנאשם בפני א' כי הוא מעוניין להיפגש עם צעירים והציע לו להיפגש עמו ולקיים עמו יחסי מין בעבור תשלום של 400 ₪. בתגובה לכך, ציין א' בפני הנאשם כי על אף שבפרופיל האישי שלו ציין כי הוא בן 18 שנים, גילו האמיתי הוא 16 שנים. ביום 21.06.18, ביוזמו של א' קטין שטרם מלאו לו 18 שנים, אסף הנאשם את א' ממקום הסמוך לבית מגוריו של א' והשניים נסעו יחדיו לאזור מבודד בקרבת מקום. במהלך המפגש ביניהם, בעודם ברכבו של הנאשם, ביצע הנאשם בא' מין אוראלי, בהסכמתו, בכך שהחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של א', וכן ביצע הנאשם בא', בהסכמתו, מין אוראלי, בכך שהחדיר את איבר מינו לפיו של א'. הנאשם תיעד בווידיאו את מהלך המפגש המיני, בהסכמת א', ובתום המפגש שילם לא' סכום של 400 ₪ בעבור שירותי המין שקיבל ממנו. סמוך לאחר מכן, ביום 13.07.18 קבעו הנאשם וא' לקיים מפגש מיני נוסף בבית-מלון בצפון הארץ, תמורת תשלום. במסגרת ההתכתבויות ביניהם, ציין הנאשם בפני א' כי "**הכי חשוב שתהיה כנוע וממושמע... אני אוהב עבד מין כנוע**" וכן ציין כי במסגרת המפגש "**עושים הכלללל... והרבה**", "**כל שעה עגולה עושים סקס תתכונן**". כן הציע הנאשם לא' לצרף למפגש ביניהם את א.ב. ביום 18.07.18, אסף הנאשם את א' ואת א.ב. ממקום הסמוך למגוריהם, והשלושה נסעו יחדיו לחדר ששכר הנאשם בבית-מלון בצפון הארץ. במהלך המפגש ביניהם, בהתאם להנחיות שקיבלו מאת הנאשם, ביצע א' בא.ב. מין אוראלי, בכך שהחדיר את איבר מינו לפיו של א.ב. וכן ביצע א.ב. בא' מין אוראלי, בכך שהחדיר את איבר מינו לפיו של א', כאשר הנאשם מתעד בווידיאו מעשים אלה, בהסכמתם. בהמשך המפגש, ביצע הנאשם בא' מין אוראלי, בכך שהחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של א' וכן ביצע הנאשם בא.ב. מין אוראלי, בכך שהחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של א.ב. עוד במהלך המפגש, בהתאם להנחיות שקיבלו מאת הנאשם, ביצעו א' וא.ב. מין אוראלי זה בזה, והנאשם צפה בהם מבצעים מעשים אלה, ואונן עד לפורקן מיני. בהמשך לאותו מפגש, ביקש הנאשם מא' שיבצע בו מין אוראלי, בכך שהנאשם יחדיר את איבר מינו לפיו של א'. תחילה סירב א' לבקשה, ובתגובה לכך ציין הנאשם בפני א' כי א' התחייב בפניו שיעשה כן "**בכל שעה עגולה**". כתוצאה מכך, נאות א' לבקשת הנאשם, והנאשם החדיר את איבר מינו לפיו של א'. עוד במהלך ההתכתבות בין א' לבין הנאשם, במהלך שנת 2018, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, ביקש הנאשם מא' לצלם את עצמו בעירום ולשלוח לו את התמונות, בהתאם להנחיות שסיפק הנאשם: תמונות בעירום מלא, תמונות של איבר מינו של א' וכן תמונות של ישבנו. כתוצאה מכך, הצטלם א' עבור הנאשם בעירום, בהתאם להנחיות שסיפק הנאשם, ושלח לו את התמונות. במעשים המתוארים לעיל, קיבל הנאשם שירות של מעשה זנות מא', בהיותו קטין.

על פי האישום השני, ב' הוא קטין יליד 2004 המתגורר במרכז הארץ (להלן: "ב"). במהלך המחצית הראשונה של שנת 2018 או בסמוך לכך, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, יצר הנאשם קשר עם ב' באמצעות אתר האינטרנט המיועד להיכרויות עבור הקהילה הגאה, ולאחר תכתובת קצרה ביניהם עברו השניים להתכתב בוואטסאפ (להלן באישום זה: "**ההתכתבות**"). במסגרת ההתכתבות, הציע הנאשם לב' לקיים יחסי מין בעבור תשלום כספי, כאשר בעבור כל מעשה מיני הציע הנאשם תשלום שונה. בתוך כך, הציע הנאשם לב' להיפגש עמו ולבצע בו מין אוראלי, בכך שיחדיר את איבר מינו לפיו של ב', זאת בעבור תשלום של 600 ₪ וכן הציע הנאשם לבצע בו מין אוראלי, בכך שיחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של ב', זאת בעבור תשלום כספי של

600 ₪ שייתן הנאשם לב'. בהמשך לכך, נפגש הנאשם עם ב' בעשר הזדמנויות שונות, בין השנים 2018-2019 או בסמוך לכך, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, למעט מפגש אחד כמפורט להלן. במסגרת מפגשים אלה, ביודעו כי ב' הוא קטין מתחת לגיל 18 שנים, קיים הנאשם עם ב' יחסי מין, שבמהלכם, בין היתר, החדיר הנאשם את איבר מינו לפיו של ב' בהסכמתו. ובחלק מהמקרים החדיר הנאשם את איבר מינו לפי הטבעת של ב', בהסכמתו. עבור יחסי המין כמתואר, שילם הנאשם לב' תשלום כספי, בסכום שנקבע בהתאם למעשים המיניים שביצע הנאשם בב', ואשר נע בין 200-600 ₪ לכל מפגש. בין היתר קיים הנאשם עם ב' מפגשים מיניים כמפורט להלן: בין חודש פברואר 2018 לבין חודש יוני 2018, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, נפגשו הנאשם וב' בביתו של הנאשם. במהלך המפגש ביניהם, נישק הנאשם את ב' והשניים פשטו את בגדיהם. בהמשך, ביצע הנאשם בב' מין אוראלי, בכך שהחדיר את איבר מינו לפיו של ב' בהסכמתו וכן ביצע הנאשם בב' מין אנאלי, בכך שהחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של ב' בהסכמתו. הנאשם תיעד את המעשים המיניים שביצע בב' בווידיאו, בהסכמתו של ב'. בתום המפגש ביניהם, מסר הנאשם לב' תשלום כספי של כ-400 ₪ בעבור שירותי המין שקיבל ממנו, תוך שציין בפני ב' כי התשלום נמוך יותר משסוכם ביניהם הואיל והנאשם לא החדיר את איבר מינו באופן מלא. בתום המפגש ביניהם הסיע הנאשם את ב' לבית מגוריו; ביום 28.06.18 התכתבו הנאשם וב' בוואטסאפ וקבעו להיפגש ביום 01.07.18. במסגרת ההתכתבות ביניהם, כתב הנאשם לב' שבכוונתו לצרף למפגש זה צעיר כבן 18 שנים. בהתאם לכך, ביום 01.07.18 בשעה 21:55 אסף הנאשם את ב' מבית מגוריו והשניים נסעו לביתו של הנאשם. הנאשם צירף למפגש זה צעיר נוסף כבן 18 שנים, ובמסגרת המפגש קיימו השלושה יחסי מין בהסכמה בעבור תשלום כספי שנתן הנאשם לב' ולצעיר הנוסף בתום המפגש, בסכום שאינו ידוע למאשימה במדויק, ואשר נע בין 200-300 ₪; ביום 29.08.18 כתב ב' לנאשם כי עליו ללוות סכום כסף על מנת לסייע לאמו. בתגובה לכך, כתב הנאשם לב' "**אם אני ילווה ניפגש לפחות 4 פעמים אבל לפגישות ארוכות ואתה תעשה הכל?**". בהמשך, שאל ב' לכוונתו של הנאשם, והנאשם השיב "**תנסה לקבל טוב**", וב' השיב בחיוב. כתוצאה מכך, הלווה הנאשם לב' סכום כספי של כ-800 ₪, ובעבור זאת, סמוך לאחר מכן, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, קיימו הנאשם וב' שלושה מפגשים מיניים שבמהלכם קיים הנאשם עם ב' יחסי מין. במפגש השלישי ביניהם, שילם הנאשם לב' תשלום נוסף של 100 ₪.

נוסף על כך, בשתי הזדמנויות נוספות, קבעו הנאשם וב' לקיים מפגש מיני בעבור תשלום כספי, כאשר הנאשם יודע כי ב' הוא קטין שטרם מלאו לו 18 שנים. ובשל סירובו של ב' להצעות אלה, לא עלה בידי הנאשם להיפגש עמו ולקיים עמו יחסי מין בעבור תשלום כספי, בין היתר, כמפורט להלן: ביום 29.05.18 הציע הנאשם לב' באמצעות הוואטסאפ וקבעו להיפגש באותו יום, במטרה לקיים יחסי מין בעבור תשלום כספי מאת הנאשם לב'. כתוצאה מכך, הגיע הנאשם לביתו של ב' בשעה 12:50 על מנת לאוספו למפגש, אך ב' לא התייצב למפגש ביניהם; ביום 25.06.18 הציע הנאשם לב' להיפגש עמו, במטרה לקיים עמו יחסי מין בעבור תשלום כספי, והשניים קבעו להיפגש ביום 28.06.18. ביום 27.06.18, בשעה 08:54, כתב הנאשם לב' בוואטסאפ "**בוקר טוב אפשר מחר לצרף עוד בחור לאורגיה?**". ב' השיב בחיוב להצעה זו, אך לא התייצב למפגש ביניהם. במעשים המתוארים לעיל, קיבל הנאשם שירות של מעשה זנות מקטין וכן ניסה הנאשם לקבל שירות של מעשה זנות מקטין.

על פי האישום השלישי, ג' הוא קטין יליד 2002 המתגורר בצפון הארץ (להלן: "ג"). ביום 27.02.19, יצר הנאשם קשר עם ג' באמצעות הגריינדר, והחל להתכתב עמו. ההתכתבות בין השניים נמשכה לאורך מספר חודשים, עד למועד המפגש ביניהם ביום 31.08.19 ואף לאחריו (להלן באישום זה: "**ההתכתבות**"). במסגרת ההתכתבות, ציין ג' בפני הנאשם את מקום מגוריו וכן ציין כי הוא בן 16.5 שנים, הציע הנאשם לג' להיפגש עמו

ולקיים עמו יחסי מין מלאים שיתועדו על ידו בווידיאו, בעבור 1,000 ₪. לחלופין, הציע הנאשם לג' למחוק את סרטון הווידיאו ככל שפניו של ג' יופיעו בסרטון, בעבור תשלום נמוך יותר של 800 ₪. כן במסגרת ההתכתבות, ניהל הנאשם עם ג' משא ומתן בנוגע לצילום הווידיאו ולסכום שישלם לו הנאשם בעבור מעשים מיניים שונים שיבצע בג' וג' יבצע בנאשם, וכן כתב הנאשם לג': **"אם תהיה טוב מבטיח גם בונוס"**. נוסף על כך, ביום 09.06.19 שאל הנאשם את ג' אם ג' יכול לצרף למפגש העתידי ביניהם **"חבר פאסיבי"**, וכג' שאל את הסיבה לכך ציין בפניו הנאשם **"אני מחפש צעירים...פחות מ-18"**. ביום 31.08.19, התכתבו הנאשם וג' בוואטסאפ וקבעו להיפגש במהלך אותו יום. בהמשך היום, בשעות הערב, אסף הנאשם את ג' ממקום הסמוך לבית מגוריו של ג' והשניים נסעו יחדיו לחדר ששכר הנאשם בצפון הארץ. במהלך המפגש ביניהם, ביצע הנאשם מין אנאלי בג', בכך שהחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של ג', בהסכמתו, עד שהנאשם הגיע לפורקן מיני, וכן ביצע הנאשם בג' מין אוראלי, בהסכמתו, בכך שהחדיר לג' את איבר מינו לפיו של ג', כאשר הנאשם תיעד בווידיאו, בהסכמת ג', מעשים אלה. בתום המפגש, מחק ג' את סרטון הווידיאו שצילם הנאשם, והנאשם שילם לג' סכום שאינו ידוע במדויק למאשימה, ושעומד על כ-1,000 ₪, בעבור שירותי המין שקיבל מג'. בהמשך, בארבע הזדמנויות שונות, הציע הנאשם לג' לקיים עמו מפגש לשם קיום יחסי מין (להלן: **"מפגש מיני"**) בעבור תשלום כספי, בידועו כי טרם מלאו לו 18 שנים, וג' סירב לבקשותיו, וזאת כמפורט להלן: ביום 13.09.19, הציע הנאשם לג' לקיים עמו מפגש מיני שיארך כ-3 שעות, ושיצולם גם הפעם, בעבור 800 ₪. ג' סירב להצעה זו וביקש תמורה העומדת על סכום של 1,200 ₪. בהמשך ההתכתבות ביניהם, הציע הנאשם לג' כי **"אם תתארנן לישון איתי לילה בבית מלון בנצרת תקבל אלף"**, אך ג' סירב להצעה זו. ביום 05.10.19 כתב הנאשם לג': **"אני מתגעגע יש מצב שניפגש שוב?"** ג' סירב להיפגש עמו, וביום 10.05.19 כתב הנאשם לג': **"ניפגש לשלוש שעות אני יצלם ואתה תמחק רק מה שיש פנים... רוצה אלף תבוא אליי הביתה ואני יארח אותך לשישי שבת ונצא ביחד למסעדות ובילויים"**. בתגובה לכך, כתב ג' לנאשם כי מדובר בזמן ארוך מידי והנאשם כתב לו: **"ממש לא אם רוצים להנות ביחד... שמע דיברנו שאני יגמור לך פעם בתחת ופעם בפה"**. ביום 10.01.20, הציע הנאשם לג' לקיים עמו מפגש מיני וכתב לו **"אני מוכן לתת לך אלף שתישאר איתי לילה בחדר נעשה הרבה סקס וכמובן אני מצלם הכל ולא מוחק"**. ג' סירב ללון אצל הנאשם, וכן סירב שהנאשם יערוך צילום ווידיאו הכולל את פניו. בתגובה, הנאשם שיפר את הצעתו והציע לג' **"3 שעות שתי גמירות ואני מצלם הכל ואתה מוחק אם יש פנים 600"**, אך לא התייחס להצעה. ביום 27.01.20, הציע הנאשם לג' לקיים עמו מפגש מיני ולשהות בביתו במהלך כל סוף השבוע אולם ג' סירב להצעה זו והציע לנאשם להיפגש עמו ל-4 שעות בלבד. בתגובה לכך, כתב הנאשם לג': **"אתה מתנשק מוצץ ומקבל ואני מצלם הכל ואתה לא מוחק"**, ובתמורה הציע לשלם לג' סכום של 800 ₪, ג' לא השיב להצעה. שבוע לאחר מכן, ביום 03.02.20, סיכמו השניים כי בעבור המעשים הנ"ל ישלם הנאשם לג' תשלום של 1,000 ₪, ובהתאם לכך קבעו להיפגש ביום שישי באותו שבוע, אולם מפגש זה לא יצא לפועל. במעשים המתוארים לעיל, קיבל הנאשם שירות של מעשה זנות מקטין.

על פי האישום הרביעי, ו' הוא יליד 2001, המתגורר במרכז הארץ (להלן: ו'). א.ג הוא יליד 2000 המתגורר במרכז הארץ (להלן: א.ג.). במועד שאינו ידוע למאשימה במהלך שנת 2015, עובר ליום 02.07.15, נוצר קשר בין הנאשם לבין ו' באתר אטרף. במסגרת ההתכתבות ביניהם באתר אטרף, קבעו הנאשם ו' להיפגש ביום 02.07.15, הגיע הנאשם לביתו של ו', שם שהה ו' לבדו. במהלך המפגש ביניהם, מסר ו' לנאשם כי הוא קטין כבן 14.5 שנים, ולאחר מכן קיים הנאשם יחסי מין עם ו', בהסכמתו. במסגרת יחסי המין, קשר הנאשם את ו', וביצע בו מעשה סדום, בכך שהחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של ו', בהסכמתו. בסמוך לאחר מכן, ביקש ו' מהנאשם כי יחדל ממעשיו בשל תחושת כאב שחש ו', והנאשם נענה לבקשתו וחדל ממעשיו (להלן באישום זה:

"**המפגש הראשון**". לאחר המפגש הראשון, בין חודש יולי 2015 לבין חודש אוגוסט 2016, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, נפגשו הנאשם ו' פעם נוספת. הנאשם אסף ברכבו את ו' ממקום עבודתו, ובמהלך מפגש זה, בעת שישבו במושב האחורי ברכבו של הנאשם, ביצע הנאשם בו' מעשה סדום בכך שהחדיר את איבר מינו לפיו של ו', בהסכמתו. כן במהלך המפגש ביניהם, ביצע הנאשם בו' מעשה סדום נוסף בכך שהחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של ו', בהסכמתו. במסגרת מפגש זה, מסר הנאשם לו' סיגריות.

על פי האישום החמישי, ביום 19.02.20 במסגרת דיון שנערך בהליך מ"י 20-02-23066, קבע בית המשפט (כבוד השופט ג' אבנון, בית משפט השלום בראשון לציון), כי הנאשם ישהה בתנאים מגבילים, כמפורט להלן, וזאת עד ליום 10.03.20 (להלן: "**תנאי השחרור**"):

מעצר בית מלא ומוחלט בבית מגוריו בתל אביב תחת פיקוחם של הוריו ושתי אחיותיו עד ליום 10.03.20; בתקופת מעצרו חל איסור שימוש כלשהו במרשתת לרבות שימוש ברשתות חברתיות למיניהן; איסור יצירת קשר, במישרין או בעקיפין, עם מי מהמעורבים בתיק למשך 30 יום; איסור יציאה מהארץ למשך 180 יום; התחייבות עצמית בסך 20,000 ₪, שתיחתם על-ידי כל אחד מהמפקחים; ערבות צד ג' בסך 20,000 ₪, שתיחתם על-ידי כל אחד מהמפקחים; הפקדת ערבון במזומן בסך 5,000 ₪.

ביום 09.03.20 הוגש כתב אישום זה, וביום 31.03.20 נערך דיון בהליך מ"ת 20-03-19692, בין היתר בתנאי שחרורו של הנאשם, בבית-משפט השלום בתל אביב (כב' השופט מסארווה). במסגרת החלטתו בדיון הקל בית המשפט את תנאי שחרורו של הנאשם, עד למתן החלטה אחרת, כדלקמן: איסור יצירת קשר עם קטינים; איסור שימוש באינטרנט, לרבות איסור על שימוש ברשתות חברתיות למיניהן; איסור יצירת קשר, בין במישרין ובין בעקיפין, עם מי מהמעורבים בתיק; איסור יציאה מהארץ; התחייבות עצמית בסך 20,000 ₪; הפקדת ערבון במזומן בסך 12,000 ₪; ערבות צד ג' בסך 20,000 על ידי כל אחד מארבעת המפקחים.

עוד נקבע בהחלטה מיום 31.03.20 כי "**למען הסר ספק, על הערבים החתומים בתיק זה, לפקח על המשיב לבל יצור קשר עם קטינים או יעשה שימוש באינטרנט במשך כל שעות היממה**". בהמשך למספר החלטות עוקבות שניתנו על-ידי בית משפט השלום בתל-אביב (כב' השופט מסארווה וכב' השופטת יהב) הוחלט ביום 10.09.20 על הקלה נוספת בתנאי השחרור של הנאשם, כך שיוותר לנאשם לגלוש באינטרנט, בכפוף להתקנת תוכנת ההגנה "רימון" והפקדת תצהיר בבית המשפט כי אכן הותקנה תוכנה זו, וכן בכפוף לפיקוח אנושי בזמן הגלישה באינטרנט. יתר התנאים נותרו על כנם, לרבות איסור גלישה באינטרנט ברשתות חברתיות ולרבות יצירת קשר עם קטינים (להלן: "**ההוראה החוקית**"). במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, ובמהלך חודש ספטמבר 2020 רכש הנאשם מכשיר טלפון נייד מסוג "שיאומי", אשר לא הותקנה בו תוכנת ההגנה "רימון". הנאשם השתמש במכשיר זה לצורך גלישה בלתי מוגבלת באינטרנט וברשתות החברתיות השונות לרבות "טלגרם", "גריינדר", "קיק", "וואטסאפ" ועוד, כל זאת מבלי שמי מפקחיו פיקח עליו בזמן הגלישה. כמו כן, הנאשם התחבר לאינטרנט באמצעות נתוני הגלישה הניידים, ולא באמצעות רשת ה-Wi-Fi הביתית, על מנת שתוכנת ההגנה "רימון" לא תחסום את גישתו לרשתות החברתיות הנ"ל. בהמשך ובמהלך חודש אוקטובר 2020, יצר הנאשם קשר עם קטינים באמצעות הרשתות החברתיות השונות, כפי שיתואר להלן:

א. ביום 12.10.20 פנה הנאשם לקטין תחת הכינוי "pussy talented", אשר זהותו אינה ידועה למאשימה, באמצעות אפליקציית "גריינדר". לאחר שהקטין הציג את עצמו כבן 17, שאל אותו הנאשם האם הוא רוצה להיפגש והקטין סירב. הנאשם בתגובה כתב לו: " what are you looking for one "

mony "time student or" (הטעויות במקור). בתגובה, שאל הקטין האם הנאשם מציע להיות ה"שוגר דדי" שלו, והנאשם השיב שעל הקטין לשלוח לו תמונה קודם.

ב. עוד באותו היום, פנה הנאשם לקטין שזהותו אינה ידועה למאשימה באמצעות אפליקציית "גריינדר". לאחר שהקטין הציג עצמו כבן 15, ציין הנאשם כי הוא צעיר מידי וכי אסור להם להיפגש, אולם בפעם הבאה כשהקטין ידבר עם אנשים אחרים כדאי שיציג את עצמו כבן 18. יומיים לאחר מכן, פנה הנאשם לקטין בשנית, שלח לו מסרון בצורת "לב" ולאחריו שאל בן כמה הוא ומאיפה הוא בארץ, בעוד שבשיחתם הקודמת בה הציג הקטין את עצמו כבן 16, גלויה בפניו.

ג. ביום 15.10.20 פנה הנאשם לקטין תחת הכינוי "דניאל" (להלן: "**דניאל**") ואשר זהותו אינה ידועה למאשימה באמצעות אפליקציית "גריינדר". לאחר שהקטין "דניאל" הציג את עצמו כבן 16, מסר הנאשם כי "**אני אוהב להיתנשק הרבה מציצות אחד לשני ולזיין כמה רוצה**", וביקש ממנו שישלח לו תמונות שלו. באותן הנסיבות השיב "דניאל" כי מעוניין בסכום של ₪ 5,000. אז השיב הנאשם כי יש לו ₪ 5,000 אך על "דניאל" להראות מה הוא "שווה".

ד. ביום 16.10.20 פנה הנאשם לקטין תחת הכינוי "18" ושזהותו אינה ידועה למאשימה, באמצעות אפליקציית "גריינדר". הקטין הציג את עצמו כבן 16 וציין כי אינו מעוניין בקשר, כיוון שהנאשם מבוגר מידי עבורו. בתגובה, השיב לו הנאשם כי על-פי החוק מותר להם להיפגש ושאל היכן הוא גר. הקטין חזר על סירובו והנאשם איחל לו בהצלחה.

ה. בין התאריכים 12.10.20-24.10.20 פנה הנאשם אל הקטין י' יליד 2007 המתגורר באזור השרון (להלן: "י") באמצעות אפליקציית "גריינדר". י' התייצג בפני הנאשם כבן 16, כאשר גילו האמיתי הוא 14. על אף שהיה מודע לגילו של י', הנאשם ביקש להיפגש עם י' לצורך קיום יחסי מין, וכן ביקש מי' לשלוח לו תמונות עירום ולהדליק את מצלמת הווידאו. י' נענה לבקשותיו של הנאשם במספר הזדמנויות, ושלח לו תמונות עירום, והנאשם אף שלח גם ל' תמונות של איבר מינו.

ו. ביום 20.10.20 פנה הנאשם לקטין י"א, יליד 2003 המתגורר באזור השרון (להלן: "י"א") באמצעות אפליקציית "גריינדר". י"א התייצג בפני הנאשם כבן 17.5, והנאשם המשיך לשוחח עמו והציע לו לקיים עמו יחסי מין עבור תשלום, כאשר הוא מפרט בפני הקטין "תעריפים" שונים עבור אקטים מיניים שונים, לרבות צילום המעשים, והקטין הסכים להצעה. בהמשך לכך, נסבה ההתכתבות בין השניים על גילו של י"א, כאשר הנאשם דחק בי"א לומר כי מלאו לו שמונה עשרה שנים, בכדי שיוכל לשלם לו תמורת קיום יחסי מין. בשלב מאוחר יותר, ההתכתבות בין השניים עברה לאפליקציית "ווטסאפ", גם שם ניסה הנאשם לקבוע מפגש מיני קונקרטי עם הקטין.

במעשיו האמורים לעיל הפר הנאשם הוראה חוקית, בכך שגלש באינטרנט ללא תוכנת ההגנה "רימון" וללא פיקוח אנושי, לרבות גלישה לרשתות חברתיות שונות, אליהן לא היה מורשה הנאשם לגלוש וכן יצר קשר עם קטינים באמצעות האינטרנט מספר הזדמנויות שונות.

על פי האישום השישי, י"ב הוא קטין יליד 2003 השוהה בפנימייה בצפון הארץ (להלן: "י"ב"). במהלך חודש אוקטובר 2019 או בסמוך לכך, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, יצר הנאשם קשר עם י"ב באמצעות אפליקציה שאינה ידועה למאשימה, והמיועדת להיכרויות, והחל להתכתב עמו (להלן באישום זה: "**ההתכתבות**"). במסגרת ההתכתבות, הציע הנאשם לי"ב להיפגש עמו לקיים עמו יחסי מין במהלך המפגש, בעבור תשלום כספי של ₪ 2,500 שיתן הנאשם לי"ב, וי"ב הסכים להצעת הנאשם. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, עובר למפגש המפורט בהמשך, מסר י"ב לנאשם כי הוא בן 17 שנים. סמוך לאחר ההתכתבות, נסע הנאשם לאזור הסמוך לפנימייה בה שוהה י"ב, אסף אותו ברכבו והשניים נסעו לביתו של

הנאשם בתל אביב (להלן: "המפגש"). במהלך המפגש ובהמשך לסיכום על אודות קיום מגע מיני תמורת תשלום כספי כמפורט לעיל, הנאשם החדיר את איבר מינו לפיו של י"ב, בהסכמה. בהמשך המפגש, הנאשם צילם את י"ב בעירום וכן צילם את י"ב בעת שהנאשם החדיר את איבר מינו לפי הטבעת של י"ב ולפיו של י"ב, בהסכמה. בתום המפגש, החזיר הנאשם את י"ב לאזור מגוריה של קרובת משפחתו המתגוררת בצפון הארץ, ושילם לו עבור המפגש סכום כספי של 2,500 ₪ במזומן. במעשים המתוארים לעיל, קיבל הנאשם שירות של מעשה זנות מקטין.

3. הנאשם נעדר עבר פלילי.

4. בהסכמת הצדדים, הנאשם הופנה למרכז להערכת מסוכנות מינית לקבלת חוות דעת בעניינו.

- תוכן אסור לפרסום -

5. בהסכמת הצדדים, הנאשם הופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו.

- תוכן אסור לפרסום -

6. ביום 24.01.24, הוגשו **כראיות לעונש מטעם ההגנה** - חוות דעת בדבר טיפול פרטי שעבר הנאשם במסגרת מרכז "התחלה חדשה" שנערכה, בין היתר, על-ידי הגברת מורן דוידאן, קרימינולוגית חברתית-שיקומית ועובדת סוציאלית, שהוגשה וסומנה **נ/1**; חוות דעת פסיכיאטרית פרטית (בצירוף מסמכים שונים עליהם נסמכה חוות הדעת) שנערכה על ידי ד"ר אדי גרבר והוגשה וסומנה **נ/2**; אסופת מסמכים נוספת (אודות שירות צבאי, עבר תעסוקתי, ורקע התנדבותי והמלצות) שהוגשה וסומנה **נ/3**.

מחוות דעת מרכז "התחלה חדשה" מיום 05.09.23 עלה כי הנאשם פנה מיוזמתו אל מרכז "התחלה חדשה" בבקשה לבחון את צרכיו הטיפוליים ולשלבם בהליך טיפול ייעודי לתחום עבירות המין. לאחר שעבר בדיקות התאמה בחודש יוני 2020, שולב בטיפול פרטני באותו החודש. כמו כן שולב בקבוצה ייעודית שלב א' בחודש פברואר 2021, עם פתיחתה ולקח בה חלק עד לסיומה המלא. בחודש נובמבר 2021 שולב מיידית בקבוצה ייעודית שלב ב' ולקח בה חלק עד סיומה. בחודש אוגוסט 2023 שולב בשנית בקבוצה ייעודית שלב ב', במקביל המשך שילובו בטיפול פרטני. גורמי הטיפול התרשמו כי ניכר שהנאשם נכון להעמיק את תובנותיו ולהמשיך לרכוש כלים. עד כה נתרם מההליך כפי יכולתו ומעוניין להמשיך לקחת חלק בו ולהיענות להמלצות גורמי הטיפול. בנוסף הוסיפו גורמי הטיפול כי המלצתם היא לאפשר לנאשם לאור מצבו הנפשי וההליך הטיפולי, לסיים את התהליך עד לסיומו המלא. כמו כן, להתחשב ברקעו של הנאשם שהוא ללא עבר פלילי, בעל רקע נורמטיבי ומצבו הנפשי ולהתחשב בנאשם משיקולי הטיפול והשיקום.

הגב' מורן דודיאן הוזמנה להעיד על חוות דעתה מטעם ההגנה, לבקשת המאשימה.

ביום 24.01.24 **העידה הגב' מורן דודיאן** בנוגע לטיפול שעבר אצלה הנאשם ובנוגע לחוות דעתה הנ"ל.

מעדותה עלה כי היא מלווה את הנאשם במהלך ההליך הטיפולי, מסרה כי הנאשם הגיע בעקבות הליך המעצר שעבר כאשר היה במצוקה, הטיפול עבד במספר ערוצים, הנאשם שיתף פעולה במהלך כלל המפגשים, שהגיע שיתף בחוויות אישיות, לצד לקיחת אחריות וזיהוי עיוותי חשיבה. בהתייחס להמלצות של מרכז "התחלה חדשה" סברה כי הן מצביעות על יכולת שיקום ועזרה נפשית, וכי יש מקום להמשיך את ההליך הטיפולי לצד ענישה שבה תהליך הטיפול יושלם. בהמשך לדבריה, בחקירתה הנגדית על ידי ב"כ המאשימה, ציינה העדה כי אינה פוסלת את האפשרות שהנאשם יצטרך טיפול אינטנסיבי יותר, וכי כאשר הנאשם היה בקבוצה ייעודית שלב ב', הוא לא הפיק את המיטב מהטיפול ולכן הומלץ להחזירו לקבוצה שלב ב' שוב. בנוסף הוסיפה, כי חלה תקיעות בטיפול בנאשם בחודש ספטמבר וכי היא מסכימה עם התרשמות שירות המבחן בו לא חל שינוי מהותי בהליך הטיפולי של הנאשם.

מחוות דעת פסיכיאטרית פרטית שנערכה ע"י ד"ר אדי גרבר מיום 31.08.23 עלה כי הנאשם סובל מהפרעה בתר חבלתית אשר מעולם לא היה לה ביטוי טרם התפרצות הפרעה. ההתקלחות וההתפרצות הינה בשל מעצרו באוקטובר 2020 ובקשר סיבתי ישיר אליו ונובעת מחוויות שחווה בזמן מלחמת לבנון הראשונה. הפסיכיאטר סבר כי כליאתו של הנאשם עלולה להביא להחמרה קשה בהפרעת הדחק הבתר חבלתית של הנאשם ולהתפרצויות נוספות שיחמירו עוד יותר את מצבו הנפשי. מבחינה זו, השפעתו של כליאת הנאשם שונה מהותית מכליאתו של אדם שאינו סובל ממצבו הנפשי הייחודי, והשפעותיה עליו עלולות להיות משמעותיות לטווח בקצר והארוך כאחד.

ד"ר גרבר הוזמן להעיד על חוות דעתו מטעם ההגנה, לבקשת המאשימה. ביום 24.01.24 **העיד ד"ר גרבר** בנוגע לחוות דעתו הנ"ל.

מעדותו עלה כי נפגש עם הנאשם פעמיים, פעם אחת לצורך חוות דעת ופעם שניה לצורך החמרת מצב לצורכי משרד הביטחון. הנאשם אובחן על ידי ד"ר גרבר כסובל מפוסט טראומה חמורה בעקבות מלחמת לבנון הראשונה, והתפרצה לראשונה במהלך הליכי המעצר של הנאשם. ד"ר גרבר הוסיף כי בדק את הנאשם ובכל הנוגע לבדיקה ולאבחון מצא את דבריו, למרות אבחנות אחרות שהוגשו לבית המשפט, כאמינים וכן התרשם כי התסמינים שהנאשם הציג אמיתיים ומייצגים אבחנה של פוסט טראומה. בנוסף, הוסיף כי הסתמך בחוות דעתו גם על מספר מסמכים, מכמה מומחים שונים, המעידים כי הנאשם מאובחן בפוסט טראומה. כמו כן, אמר כי אינו מכיר טיפול תרופתי לריפוי פוסט טראומה, למעט טיפול בסימפטומים, והדרך לטיפול בפוסט טראומה היא טיפול פסיכולוגי, טיפול חשיפה. ד"ר גרבר אישר כי דרגת הנכות שנקבעה לנאשם בשל הפוסט טראומה עומדת על 40%, אך טען כי חלה החמרה במצבו וכי הנאשם פועל להגדלת אחוזי הנכות בשל כך. ד"ר גרבר סבר כי ההתפרצות הפוסט טראומטית החלה בעקבות הליך המעצר, והתסמינים החלו להופיע בעקבות אירוע הכליאה. ד"ר גרבר חזר על הערכתו כי כליאתו של הנאשם תחמיר מאוד את מצבו ותגרום לפגיעה הרסנית ואכזרית בו. בנוסף אישר כי אינו מכיר מקרוב את הטיפול שניתן בשב"ס לפגועי נפש בעת מאסרם, אך אמר כי הטיפול תחת שב"ס פחות טוב כפי שנוכח לאחרונה, וכי יש הרבה טריגרים בהליך המעצר כמו רעש, אנשים והתנהלות שיכולה

להיות מעלת דחק, מה שגרם לטראומה של הנאשם להתפרץ. לכן סבר כי אם יש חלופה במקום מאסר זה יטיב עם הנאשם ולא יגרור תוצאות קשות עבורו.

7. ביום 20.02.24, הוגשו **כראיות לעונש מטעם המאשימה** - הצהרת אחד מנפגע העבירה (נפגע העבירה באישום השני), שהוגשה וסומנה **ת/1**.

מהצהרת נפגע העבירה, ת/1, עלו קשייו של נפגע העבירה והשלכות הפגיעה בו, מרגע הפגיעה ועד היום. נפגע העבירה פירט בהרחבה בהצהרתו אודות ההשפעות הקשות של האירוע על ילדותו, ועל הצלקת הנפשית שנתרה בו. עוד פירט על השפעותיה הקשות של הפגיעה במישורי חייו השונים עד היום.

מטעמי שמירה על פרטיותו ועל כבודו של נפגע העבירה לא אפרט וארחיב מעבר לכך, אך כל הנתונים הונחו לפני ויקבלו את המשקל הראוי.

8. טענות הצדדים:

טענות המאשימה:

המאשימה הפנתה לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, וציינה כי מידת הפגיעה בהם הייתה רבה.

המאשימה הפנתה לפסיקת בית המשפט העליון לעניין הנזק הנגרם לקטינים ממעשים מיניים אסורים המבוצעים בהסכמה. כמו כן, התייחסה לכוונת המחוקק ביחס לצורך בגישה עונשית מחמירה ביחס לעבירות מין כנגד קטינים, לרבות תוך ניצול הקטינים על רקע מצוקות כלכליות שונות וחיפוש דרכם בעולם.

כמו כן, הפנתה המאשימה לפסיקה אשר לשיטתה מלמדת על מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים.

המאשימה טענה כי יש לראות בכל אישום כאירוע עונשי אחד המצריך קביעת מתחם עונש הולם משלו, שכן מדובר במסכות עברייניות נפרדות מבחינת הזמנים, הנסיבות, הדינמיקה העבריינית וזהות הקורבנות. לצד זאת הסכימה כי בסופו של דבר נכון לגזור על הנאשם עונש כולל אחד.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ציינה המאשימה את החזרתיות, השיטתיות והתכנון במעשי הנאשם. המאשימה הדגישה את הפער בין גילו של הנאשם בעת ביצוע העבירות לבין גילם הצעיר של נפגעי העבירה, שנע בין 13.5 לבין 17, ואת פער הכוחות והניסיון הנובע מכך. המאשימה הדגישה את ריבוי המקרים ואת חומרתם בכל אישום ואישום, ופירטה בהרחבה אודות הנסיבות הקונקרטיות של כל אישום. עוד ציינה המאשימה כי במרבית המקרים הנאשם הוא שיזם באופן רנדומלי את הקשר עם נפגעי העבירה, ולאורך הקשר פעל בדרכים מניפולטיביות, ואף תוך ניצול מצוקתם הכלכלית של הקטינים, על מנת לשכנע את הקטינים לפעול כרצונו. הנאשם ניהל מו"מ עם הקטינים אודות דרישותיו המפורטות, לרבות תיאור מדויק של רצונותיו ואף של רצונו לתעד את המפגשים בווידיאו, וכן ניהל מו"מ על תשלום. חלק מהמפגשים אכן תועדו בווידיאו, והסרטונים

נותרו בידי הנאשם, באופן המותיר חשש הפצה שנותר מרחף כמו חרב על צווארם של נפגעי העבירה ללא ידיעה האם ומתי יופצו. בכל הנוגע לפגיעה בנפגעי העבירה ציינה המאשימה כי מדובר בקטינים שנוצלו לרעה באופן מניפולטיבי, תוך ניצול מצוקתם הכלכלית ופערי הגילאים, הכוחות והניסיון בינם לבין הנאשם. הפגיעה הנפשית בקטינים הותירה בהם נזק מוחשי וצלוקת נפשית לכל ימי חייהם. הצהרת נפגע העבירה **ת/1** מתארת את הפגיעה בנפגע העבירה באישום השני, ומלמדת על צלוקת נפשית ופגיעה תפקודית קשה עד היום, על הצורך בטיפול מאז, על אובדן הילדות והתמימות, ועל אובדן אמון כללי בבני אדם. נפגע העבירה מתאר את תחושת הפחד וההשפלה, ואת הקושי שבהסתרה ובחשיפה לאחר גילוי המקרים.

בכל הנוגע לאישום שעניינו הפרת ההוראה החוקית, שמתייחס להפרות תנאי השחרור שביצע הנאשם לאחר הגשת כתב האישום המקורי דנן כנגדו, הדגישה המאשימה כי מדובר בהפרות מהותיות וחמורות, הכוללות יצירת קשר עם קטינים, ניהול שיחות מיניות עמם, הצעת הצעות מיניות והעלאת בקשות מיניות, לצד ניסיון ליזום מפגשים. הפרות בוצעו בתחכום ובעורמה שנועדו לעקוף את תנאי השחרור. הפרות אלו פוגעות קשות באמון שנתן בית המשפט בנאשם, והן התרחשו לאחר המעצר והגשת האישום, בעוד הנאשם נתון בפיקוח של משפחתו שאף הפקידה ערבויות לשם כך, וכן לאחר פרוץ ההפרעה הפוסט טראומטית אצל הנאשם ותוך כדי ההליך הטיפולי - באופן המלמד על היעדר הרתעה, היעדר מורא מהחוק, היעדר עכבות ושליטה, ואי הפקת תועלת של ממש מהטיפול.

לאור האמור ביקשה המאשימה לקבוע את מתחמי העונש ההולם הבאים: לאישום הראשון - מתחם הנע בין 20 לבין 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית; לאישום השני - מתחם הנע בין 24 לבין 48 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית; לאישום השלישי - מתחם הנע בין 12 לבין 26 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית; לאישום הרביעי - מתחם הנע בין 16 לבין 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית; לאישום החמישי - מתחם הנע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית; לאישום השישי - מתחם הנע בין 12 לבין 26 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית. בסך הכל, ביקשה המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 36 לבין 60 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית.

באשר למיקום עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם ציינה המאשימה תיארה תחילה את התנהלות ההליך המשפטי בעניינו של הנאשם, שלא החל בהודאה ובלקיחת אחריות. תחילה הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ובחר לממש את זכותו לנהל הליך הוכחות, והליך זה התנהל עד לשלב מתקדם, שכלל גם את שמיעת עדויות רוב הקטינים נפגעי העבירה, שאף נחקרו בחקירה נגדית אגרסיבית ופוגענית, שהקשתה עליהם מאוד וגרמה לנזק משני. רק לאחר מכן התגבשו בין הצדדים הסכמות, הוגש כתב אישום מתוקן והנאשם הודה והורשע בו. לפיכך, והגם שזכותו של הנאשם לכפור ולנהל משפט הוכחות, לא ניתן לזקוף לזכותו כעת חיסכון בזמן שיפוטי, ייתור הצורך בשמיעת עדויות נפגעי העבירה, ולקיחת אחריות מידית.

עוד הפנתה המאשימה לשיקולי הרתעת היחיד והרבים, שיש להעניק להם משקל של ממש במקרה דנן. לשיקולי הרתעת הרבים יש לתת משקל ניכר לנוכח חומרת המעשים והחובה של בית המשפט להגן על קטינים, ויש אף לקבוע כי שיקולי ההרתעה גוברים על שיקולי נסיבותיו האישיות של הנאשם ושיקולי השיקום. לשיקולי הרתעת היחיד יש להעניק משקל ניכר במקרה דנן לנוכח התנהגות הנאשם המתוארת באישום החמישי.

המאשימה התייחסה לשלושת תסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו של הנאשם. בסופו של יום שירות המבחן

מציין כי למרות הטיפול הממושך שעובר הנאשם, מיוני 2020, ההליך הטיפולי עדיין מצוי בראשיתו, מסוכנת המינית של הנאשם לא פחתה משמעותית בעקבות הטיפול, הנאשם עדיין מתקשה לקבל חלקים מהותיים בפוגעות ובבעייתיות שבהתנהלותו, נמנע מביקורת פנימית מהותית, מתקשה בהפקת תובנה ובגילוי אמפתיה לנפגעי העבירה, ומשקיע את מירב מאמציו להימנע מעונש מאסר. המאשימה הצטרפה למסקנות שירות המבחן על כך שיש להשית על הנאשם עונש מוחשי שיציב לנאשם גבול ברור. בהמשך המאשימה התייחסה לחוות הדעת שהגישה ההגנה ממרכז "התחלה חדשה" ולעדות הגב' מורן דוידאן. המאשימה הצביעה על הפערים הגדולים בין ראיות ההגנה לבין העולה מתסקירי שירות המבחן ומהערכת המסוכנות המינית שנערכה לנאשם, טענה כי יש להעדיף את תסקירי שירות המבחן, והפנתה לפסיקה הקוראת להעדפת עמדת שירות מבחן כגורם אובייקטיבי. עוד ציינה כי גם הגברת דוידאן אישרה והסכימה עם מסקנות הסופית של שירות המבחן, לפיה גם בחלוף זמן רב מאז תחילת הטיפול בנאשם אין התקדמות מהותית בעניינו וישנה עוד כברת דרך ממשית לפניו. המאשימה התייחסה גם להערכת המסוכנות שנערכה לנאשם ובסופה נקבע כי מסוכנותו המינית הנה בינונית-גבוהה. המאשימה הפנתה לאמור בחוות הדעת והדגישה מספר נתונים מחמירים לרבות נטילת אחריות חלקית, תובנה חלקית ומצומצמת, חזרתיות והתמשכות, תכנון, דפוס פעולה, הפרה מהותית של תנאי השחרור במהלך הטיפול, גישה קורבנית והשלכת האחריות על גורמים חיצוניים. לכן, לשיטת המאשימה, אין מקום לתת להליכי השיקום שעבר הנאשם, חרף משכם, משקל ממשי בגזירת הדין. עוד התייחסה המאשימה לחוות הדעת הפסיכיאטרית שהגישה ההגנה ולעדות הד"ר גרבר. המאשימה טענה כי האופן שבו נבדק הנאשם לא מאפשר מתן משקל ממשי למסקנות של ד"ר גרבר בנוגע למצבו הנפשי של הנאשם ומידת חומרתו ובעיקר בנוגע לעוצמת הפגיעה שתיגרם לו באם יישלח למאסר. המאשימה הפנתה לפער בין מסקנותיו של ד"ר גרבר לבין דרגת הנכות שנקבעה לנאשם. כמו כן, המאשימה הפנתה לכך שד"ר גרבר אישר שאינו מכיר היטב את מערך בריאות הנפש בשב"ס ואת הטיפול שניתן להעניק לאסירים.

לאור כלל האמור ביקשה המאשימה לקבוע את עונשו באמצע מתחם העונש ההולם, ולהשית על הנאשם עונש של 4 שנות מאסר, לצד עונשים נלווים בדמות פיצוי ממשי לנפגעי העבירה, קנס, מאסר על תנאי משמעותי וכבד, וחילוט כמפורט בכתב האישום.

טענות ההגנה:

ההגנה ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם אחד לכלל האישומים והעבירות, באשר לשיטתה מדובר במסכת עבריינית אחת. ב"כ הנאשם ציין כי גם המאשימה טענה לבסוף למתחם עונש הולם כולל אחד, וזאת מבלי לתת הסבר כיצד נעשה החישוב ביחס למתחמים הנפרדים. גם תיקון 113 שותק בסוגיה זו ולא נותן מענה לקביעת מתחם במקרה של ריבוי מקרים וקורבנות, ולכן נכון לקבוע מתחם אחד.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת, הפנה ב"כ הנאשם לגזר הדין בעניין למפיט, שהגישה המאשימה, וטען כי מתחמי הענישה שביקשה המאשימה אינם תואמים את הפסיקה.

ב"כ הנאשם לא חלק על טענת המאשימה לפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, והסביר כי אינו מבקש להמעט מחומרת המעשים בהם הורשע הנאשם.

ב"כ הנאשם הפנה לתיקונים שנערכו בכתב האישום, והדגיש כי כלל המעשים המתוארים בכתב האישום בוצעו

בהסכמה מלאה, ללא אלמנטים של הפעלת כוח פיסי, אלימות, איומים או אכזריות. כמו כן, ציין כי למעט במקרה של קטין אחד בו היה הנאשם מודע לכך שהקטין מתחת לגיל 16, ביתר המקרים המגע המיני היה "חוקי" אלמלא התשלום, ולכן יוחסה לנאשם עבירה של צריכת זנות מקטין. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי הנאשם לא היה מודע (שלא במובן המשפטי) למשמעות מעשיו, שכן פעל מתוך עיוותי חשיבה וייחס רצון לצד השני, ועיוותי חשיבה אלו טופלו מאז. עוד הפנה לזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות ועד היום, משך כשש שנים. באשר לנזקים שנגרמו לנפגעי העבירות, ציין ב"כ הנאשם כי לא הוגשו תסקירי נפגעי עבירה, וכן לא הוגשו הצהרות של נפגעי עבירה נוספים מעבר להצהרת נפגע העבירה באישום השני. כמו כן, בהצהרת נפגע העבירה שהוגשה מתוארות פגיעות הטמונות בכל מקרה של פגיעה מביצוע עבירת מין, ולא מפורטים בה נזקים קונקרטיים המגובים במסמכים רפואיים או אחרים.

לפיכך, עתרה ההגנה לקבוע מתחם עונש הולם אחד, אשר מתחיל מעונש מאסר בפועל קצר.

ההגנה הוסיפה וביקשה כי בית המשפט יורה על סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם, ויסתפק במאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות, וזאת הן משיקולי שיקום, בשל ההליך הטיפולי שעובר הנאשם, והן מטעמי הגנה מן הצדק לנוכח מצבו הנפשי של הנאשם והנזק שייגרם לו באם יכלא במאסר בפועל ממש, ובוודאי לנוכח השילוב בין השניים. ההגנה הפנתה לאסופת פסיקה נרחבת בעניין האפשרות להורות על סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום ומשיקולי הגנה מן הצדק.

ההגנה ציינה את הודייתו של הנאשם ואת נטילת האחריות. ההגנה ביקשה שלא לזקוף לחובתו של הנאשם את מימוש זכותו לנהל הוכחות, שנעשה בהמלצת באת כוחו. ההגנה ציינה כי הודאת הנאשם כן חסכה את עדויותיהם של חלק מנפגעי העבירה. כמו כן, יש ערך גם לנטילת האחריות ול"סגירת המעגל" מבחינת נפגעי העבירה, גם לאחר שמיעת העדויות.

עוד ציינה ההגנה את היעדר הרשעותיו הקודמות של הנאשם, ואת העובדה שמאז ההפרה לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים.

באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם הפנה בא כוח הנאשם לתסקירי שירות המבחן ולמסמכים **נ/1-3** שהוגשו, וציין את מצבו הבריאותי והנפשי של הנאשם, את העובדה כי הנאשם עצמו היה קורבן של עבירת מין בצעירותו, את מהלך חייו הנורמטיבי מאז צעירותו, את תרומתו למדינה ופגיעתו בעת שירותו הצבאי, ואת התנדבותו בפעילויות חברתיות רבות ומגוונות.

עוד ציינה ההגנה כי הנאשם היה נתון במעצר ממש בהליך זה במשך כחודשיים, ולאחר מכן היה נתון בתנאים מגבילים במשך תקופה ממושכת, ובהמשך עתיד להיות נתון בפיקוח במסגרת צו פיקוח על עברייני מין.

באשר לסטייה לקולה משיקולי שיקום הפנתה ההגנה לתסקירי שירות המבחן, לחוות הדעת **נ/1** ולעדויות של הגברת דודיאן. הנאשם עובר הליך טיפולי אינטנסיבי וממושך, במשך כשלוש וחצי שנים, אליו פנה גם באופן עצמאי. מדובר בהליך טיפולי משמעותי, מוצלח וחיובי ביותר, המורכב מכמה רבדים ושליבים, ואף אם הטיפול טרם הסתיים הפרוגנוזה על פי גורמי הטיפול היא מצוינת והנאשם צפוי להשתקם. עולה כי בטיפול הנאשם לוקח אחריות מלאה, מתמיד, משתף פעולה בפתיחות לצורך הבנת מעשיו והרקע להם, נרתם ונתרם, מצוי במגמת שיפור עקבית, ועבר כברת דרך. ב"כ הנאשם חלק על התייחסות המאשימה לחוות הדעת **נ/1** ולעדויות של

הגברת דודיאן, וטען כי מדובר בעדות מקצועית, מאוזנת, שקולה, לא חד-צדדית, שעסקה גם בעליות ובמורדות שחוה הנאשם. גם שירות המבחן שיקף את התלבטותו בתסקירו והציג תמונה מורכבת, ממנה נראה כי גם בעיני שירות המבחן הכף נוטה לעבר ענישה ושיקום בתוך הקהילה, שכן שירות המבחן לא כתב מפורשות שאין מנוס מענישה מאחורי סורג וברית. לעניין הערכת המסוכנות, טען ב"כ הנאשם כי היא נערכה בחודש מרץ 23' ומאז המשיך הנאשם בטיפול אינטנסיבי, כך שכיום התמונה שונה. לכן ניתן לקבוע כי יש סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם ובהתאם להוראת סעיף 40ד' לחוק העונשין ניתן להורות על סטייה מהמתחם משיקולי שיקום.

באשר למצבו הנפשי והבריאותי של הנאשם סברה ההגנה כי הם מקימים טענת הגנה מן הצדק המשפיעה על קביעת מתחם העונש ההולם עצמו, או לחילופין, מצדיקה סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם. ב"כ הנאשם הפנה לחוות הדעת הפסיכיאטרית והנספחים לה, **נ/2**, ולעדויות של ד"ר גרבר. מחוות הדעת **נ/2** ומעדויות של ד"ר גרבר, שהמאשימה לא הציגה נתון מקצועי הסותר אותן, עולה כי הנאשם אובחן כסובל מ-PTSD [הפרעה בתר-חבלתית (פוסט-טראומטית)] חמורה, כתוצאה מחוויות שעבר במלחמה בעת שירותו הצבאי, שהתפרצה באיחור. עוד עולה כי הטריגר להתפרצות המאוחרת של הפרעה היה מעצרו של הנאשם בראשית ההליך. הד"ר גרבר עמד איתן בדעתו המקצועית, הן לגבי האבחון והן לגבי עוצמת הפרעה, גם לאחר החקירה הנגדית שלו. האבחנה של ד"ר גרבר מבוססת הן על בדיקה מקצועית שערך לנאשם, על בסיס השכלתו, הכשרתו וניסיונו, והן על שורה של מסמכים המתעדים בדיקות שנערכו לנאשם על ידי גורמים רפואיים וטיפוליים אחרים ואת התרשמותם של אותם גורמים. כמו כן, הנאשם הוכר כסובל מהפרעה זו על ידי משרד הביטחון ועל ידי הביטוח הלאומי, ואף נקבעו לו אחוזי נכות בהתאם. ב"כ הנאשם הפנה לחוות הדעת ולהתרשמותו של ד"ר גרבר בנוגע לכך שישנה החמרה במצבו של הנאשם, המצדיקה העלאת אחוזי הנכות, וכן בנוגע לכך שכליאתו של הנאשם במאסר בפועל מאחורי סורג וברית שונה במהותה מכליאה של כל אדם אחר ותביא להחמרה קשה במצבו, ולהשלכות הרסניות ואכזריות. משכך, טענה ההגנה, כי כליאתו של הנאשם תהווה עונש בלתי מידתי ואכזרי העולה כדי עינוי, ואשר עומד בניגוד לעקרונות של צדק והגינות משפטית. על כן, מצב זה מקים לנאשם הגנה מן הצדק המחייבת סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם עד כדי הימנעות ממאסר בפועל בכליאה.

השילוב של ההליך הטיפולי והשיקומי שעבר הנאשם עם מצבו הנפשי בוודאי מצדיק סטייה לקולה כאמור ממתחם העונש ההולם. לפיכך עתרה ההגנה להטיל על הנאשם עונש מאסר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות וביקשה להפנותו לממונה על עבודות השירות לצורך קבלת חוות דעת.

באשר לרכיב הפיצוי, טען ב"כ הנאשם כי מצבו הכלכלי של הנאשם בכי רע והוא אינו עובד שנים ולכן עתרה ההגנה לפסיקת פיצוי מידתי שייפרש לתשלומים בכדי שהנאשם יוכל לעמוד בו. באשר לרכיב הקנס, טען ב"כ הנאשם כי עתירת המאשימה אינה ראויה, שכן רצוי שכספו של הנאשם יעמוד לזכות נפגעי העבירה ולא יועבר למדינה.

הנאשם, בדברו האחרון לפני, מסר כי הוא מתבייש במעשיו, הביע צער על הפגיעה בנפגעי העבירה, ציין כי הוא ער להשלכות של מעשיו, וכי החליט לקחת אחריות ולהודות מתוך הבנה והעמקת התהליך הטיפולי. הנאשם הביע צער על כך שבחר לנהל הליך הוכחות ואמר כי הבין שפגע פעם נוספת בנפגעי העבירה, שנאלצו לעמוד במצבים קשים מנשוא. עוד הוסיף כי כחלק משיקומו בחר להתנדב, וציין כי בני משפחתו וסביבתו מסייעים לו בהליך השיקום. הנאשם ציין את חששו מנזקי הענישה וביקש מבית המשפט לאפשר לו להמשיך את ההליך השיקומי בעניינו.

מתחם העונש ההולם:

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, יש לקבוע, בטרם קביעת העונש המתאים, בגין כל אחד מהאירועים, מתחם עונש הולם למעשה העבירה בהתאם לעקרון ההלימה ותוך התחשבות במידת הפגיעה בערך החברתי המוגן, במדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

סבורני, בהתאם לפסיקה (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)); ע"פ 319/17 פלוני נ' מדינת ישראל (19.07.18)), כי יש לראות בכל אישום בכתב האישום המתוקן כאירוע עונשי נפרד, המצריך קביעת מתחם עונש הולם משלו. כל אישום מגבש מסכת עבריינית נפרדת, ואין בין המסכות העברייניות באישומים השונים קשר הדוק דיו מבחינת מועדי ביצוע המעשים, מבחינת נסיבות ביצוע המעשים והדינמיקה העבריינית, ומבחינת זהות נפגעי העבירה. לצד זאת, כפי שאף ביקשה המאשימה, בהינתן המתחמים שייקבעו, יש מקום לגזור על הנאשם עונש כולל אחד, וזאת בשים לב לטיב העבירות, לזיקה ביניהן, לסמיכות הזמנים המסוימת ביניהן, וליחס ההולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמתו של הנאשם לבין סוג העונש והיקפו (סעיפים 40 יג' (ב) ו-ו(ג) לחוק העונשין).

הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהמעשים שביצע הנאשם הנם שמירה והגנה על גופו של אדם, על נפשו, על שלומו, על פרטיותו, על כבודו ועל האוטונומיה שלו על גופו ועל בחירותיו. כמו כן, נפגע הערך החברתי המוגן שעניינו שמירה והגנה על קטינים מפני ניצול על ידי בגירים, ובפרט מפני ניצול מיני, תוך החפצתם וניצולם המניפולטיבי תמורת ממון לטובת מימוש דחפיו הסוטים של הבגיר, ותוך ניצול פערי הגילאים, הכוחות, והניסיון בינם לבין הבגיר וניצול תמימותם והאמון שהם רוכשים לבגירים. כמו כן, במעשיו המתוארים באישום החמישי פגע הנאשם גם בערכים החברתיים המוגנים של שמירה על תקינות פעולת מערכת אכיפת החוק, על הסדר הציבורי, ועל אמון הציבור במערכת אכיפת החוק.

בהתאם לנסיבות ביצוע העבירות כפי שיתואר להלן, מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים האמורים במקרה דנן הנה גבוהה יחסית.

פסיקת בתי המשפט, ובראשם בית המשפט העליון, מורה לנקוט בענישה מחמירה ומרתיעה, הכוללת עונש מאסר מאחורי סורג ובריח, ביחס לביצוע עבירות הכרוכות בניצול ובפגיעה מינית בקטינים על ידי בגירים, תוך ניצול פערי הגילאים, פערי הכוחות ופערי הניסיון, וכן תוך ניצול מצוקתם הכלכלית של הקטינים. זאת, הן לנוכח החומרה היתרה שיש בניצול פערי הכוחות וחולשת הקטין ובניצול מצוקתו הכלכלית, והן לנוכח הנזקים הנפשיים, לטווח קצר ולטווח ארוך, שמעשים אלו גורמים לקטינים, ולנוכח הצלקת הקשה שנותרת בנפשם למשך כל חייהם. כתוצאה מכך, מורה הפסיקה כי על פי רוב במקרים כאלו יש להעדיף את שיקולי הגמול וההרתעה על פני שיקולי הנסיבות האישיות והשיקום, ויש להטיל על הנאשמים המורשעים עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

בע"פ 5386/19 פלוני נ' מדינת ישראל (15.06.2020) התייחס בית המשפט העליון לחומרה היתרה שיש בביצוע עבירות מין בקטינים על ידי בגירים, וקבע כי:

"ניצול תמימותם של ילדים קטינים לצורך סיפוק מיני מעמיד את תאוות הפוגע במרכז, בבחינת 'אני אפסי עוד'. בתי המשפט מבקשים לשמש מגן וצינה לקטינים חסרי ישע, ולפיכך נוהגים ביד קשה עם עבריינים המנצלים אותם ופוגעים בנפשם הרגישה."

בת"פ (שלום ת"א) 23736-12-12 מדינת ישראל נ' לבון (20.07.14) תיאר כבוד השופט דרויאן-גמליאל את הנזק שנגרם לקטינים ממעשים מיניים אסורים המבוצעים בהם ב"הסכמה" במילים חדות אלו:

"זה מכבר קבעה הפסיקה כי לא נדרשת עוד הוכחת נזק לנפשו של קטין בו מבוצעות עבירות מין. הנחת המוצא היא כי ניצולו של הקטין, חילול כבודו כאדם, הפרת התום והאמון המאפיינים ילדים ונערים ביחסיהם עם בוגרים (המאפיינת את ביצוע המעשים "בהסכמה"), חוסר היכולת האפקטיבית להתנגד לכוח או למניפולציות של המנצל, ההשפלה והחשש והפחד מהחשיפה - מותירים צלקות נפשיות עמוקות הנחרתות בנפשו של הקטין ופוגעים בתפקודו במסגרות חייו השונות בהווה ובעתיד הקרוב והרחוק (וראו למשל ע"פ 1976/13 אנדריאס נ' מ.י. [פורסם בנבו] (2014) בפסקה 22 ופסיקה נזכרת שם, ע"פ 4054/11 פלוני נ' מ.י. [פורסם בנבו] (2012) וע"פ 6690/07 פלוני נ' מ.י. [פורסם בנבו] (2008). עוד אוסיף, כי עצמתו של פוטנציאל הנזק לא נגזרת בהכרח מהשאלה אם מעשים אלו נעשו בכפייה שמקורה בהפעלת לחץ, איום או כוח, או שמא נעשו תוך פיתוי או תוך ניצול ניסיונו ומשאביו הנפשיים העודפים של בגיר - "בין אם במתק שפתיים ובין אם בלהט חרבו של איום" כדברי הש' הנדל בע"פ 10404/09 פלוני נ' מ.י. [פורסם בנבו] (2012). מצוקתו הנמשכת של קורבן העבירה, זמן רב לאחר שתם ביצוע המעשים ואף ההליך המשפטי, כוללת את רגשות הבושה והאשמה, שהם ממאפייניו הבולטים של הנזק הנפשי הנגרם לנפגעי עבירות מין. כמה קשה אפוא לילד או נער, שהמעשים בוצעו בו "בהסכמה", להשתכנע כי אין בו אשם; מה גדולה הפגיעה המניפולטיבית, השוללת מהקורבן את יכולתו לטעון - ולו בפני עצמו - כי נאנס למעשה על-אף התנגדותו; מה גדולה עצמת הפגיעה, שבהפיכה האכזרית של הקורבן לשותף-כביכול לפשע הנעשה בגופו! "

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים מעלה כי העונש המוטל בגין ביצוע עבירות מסוג דין לקוחו של קטין כמו גם בגין ביצוע עבירות מסוג מעשה סדום בקטין כולל, על פי רוב, עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, שמשכו נגזר מהנסיבות הקונקרטיות של ביצוע המעשים בכל מקרה ומקרה, וזאת לצד ענישה נלווית, כדלקמן:

א. בת"פ 57757-04-18 (שלום תל-אביב-יפו) מדינת ישראל נ' למפיט (24.06.20) הנאשם הורשע על

פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, במסגרת שני אישומים, בעבירות של מעשה סדום, גרם מעשה סדום ודין לקוחו של קטין. הנאשם היה רופא ילדים לשעבר. במסגרת האישום הראשון הורשע הנאשם בכך שיצר קשר עם נער בן 15 באתר אינטרנט המיועד להיכרויות. הנאשם נפגש עמו בביתו וביצע בו מעשה סדום וגרם לו לעשות בו מעשה סדום, בידעו כי הנער בן 15. במסגרת האישום השני הורשע הנאשם בכך שיצר קשר עם נער כבן 15 שפרסם הצעה למתן שירותי מין תמורת תשלום וסוכם כי השניים יפגשו לצורך קיום יחסי מין בתמורה לתשלום, וכך אכן היה. בית המשפט קבע מתחם ענישה כולל ביחס לשני האישומים הנע בין 12 ל-26 חודשי מאסר לריצוי בפועל, והשית על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי לכל מתלונן בסך 7,500 ₪ וקנס בסך 2,000 ₪ או 14 ימי מאסר תמורתו. בית המשפט סקר בהרחבה את מדיניות הענישה בעבירות הנדונות, וציין פסקי דין רבים.

ב. בת"פ 44881-03-20 (שלום אשקלון) **מדינת ישראל נ' נבט** (03.08.22) הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, במסגרת שלושה אישומים, בביצוע עבירות של מעשה סדום, שלוש עבירות של דין לקוחו של קטין, שתי עבירות של ניסיון לקבל מעשה זנות מקטין וכן ריבוי עבירות של העברת מידע כוזב במחשב. בית המשפט סבר כי מתחם העונש ההולם ביחס לאישום הראשון נע בין 8 לבין 18 חודשי מאסר, ביחס לאישום השני נע בין 6 לבין 12 חודשי מאסר, וביחס לאישום השלישי נע בין מאסר מותנה לבין 4 חודשי מאסר. בית המשפט הקל בעונשו של הנאשם מטעמי הגנה מן הצדק בגין מחדלי חקירה בתיק, ובנוסף התחשב בהיותו נעדר עבר פלילי. כמו כן בית המשפט התרשם באופן בלתי אמצעי מנפגעי העבירה בתיק, שסיפרו כי המעשים נעשו בהסכמה וכי אף יזמו אותם ושיתפו פעולה עם הנאשם, ובנוסף הציגו עצמם כבני 18. לכן בית המשפט סבר כי אין המדובר במקרה חמור שבו הנאשם חיפש לו "טרף קל". בית המשפט השית על הנאשם 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל (לאחר שלא נמצא לנאשם מקום השמה לביצוע מאסר בעבודות שירות), מאסר על תנאי, וקנס כספי בסך 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו במצטבר לעונש.

ג. בת"פ (שלום רחובות) 19862-07-14 **מדינת ישראל נ' שנדרין** (26.04.15), הנאשם הורשע על פי הודאתו בשתי עבירות של מעשה מגונה בקטין בן פחות מ-14 שנים, בריבוי עבירות של הטרדה מינית של קטין בן פחות מ-15 שנים, בריבוי עבירות של דין לקוחו של קטין, בריבוי עבירות של עשיית פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, בעבירה של רכישת והספקת משקאות משכרים לקטין ובעבירה של החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין. הנאשם אשר יצר קשר עם קטינים באתר הכולל משחק מחשב וירטואלי והציע להם, בידעו כי הם קטינים, לאונן בשיחת וידאו בתוכנת הסקייפ בעודו צופה בהם, בתמורה לכסף וירטואלי, שאותו העביר לקטינים במשחק האינטרנטי. הנאשם אף הציע לחלק מהקטינים להיפגש עמו לצורך קיום מעשיים מיניים, אך בסופו של דבר המעשים לא בוצעו. ביחס לעבירות דין לקוחו של קטין נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 6 לבין 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בית המשפט השית על הנאשם בסך הכל 55 חודשי מאסר לריצוי בפועל, 10 חודשי מאסר על תנאי, ופיצוי כספי בסך כולל של 16,000 ₪ לנפגעי העבירה.

לעניין מדיניות הענישה בעבירה של מעשה סדום בקטין

ד. בע"פ 319/17 **פלוני נגד מדינת ישראל** (29.11.2017) נדחה ערעור נאשם שהורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן במספר עבירות של מעשה מגונה בקטין מתחת לגיל 16 ובמספר עבירות של מעשה מגונה בקטין מתחת לגיל 14. העבירות נעשו בשני אחים קטינים, בהזדמנויות נפרדות, ובמספר רב של פעמים. המערער נהג להתפלל בבית הכנסת שבו התפללו המתלוננים ואביהם ולמד

בכולל במקום, כך שנרקמו ביניהם יחסי ידידות. המערער לקח את המתלוננים למשחקי כדורגל והזמין אותם להצטרף לנסיעות באמבולנס שהיה ברשותו בהיותו נהג מתנדב במד"א. בעת הנסיעות המשותפות באמבולנס שוחחו המערער והמתלוננים על נושאים שונים ולאחר זמן מה החל המערער לשוחח עימם על נושאים מיניים - הסביר להם כיצד מקיימים יחסי מין ומהי הומוסקסואליות, ובתוך כך ביצע בהם מעשים מגונים. בית המשפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם לאישום הראשון נע בין 2.5 לבין 4.5 שנות מאסר, וביחס לאישום השני קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 2.5 לבין 5.5 שנות מאסר. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם 6 שנות מאסר לריצוי בפועל, לצד 18 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי מוסכם למתלוננים על סך 50,000 ₪. בית המשפט העליון עמד על כך כי מתחמי הענישה תואמים את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים.

ה. בעפ"ג (מחוזי-ת"א) **לבון נ' מדינת ישראל** (04.02.15) אישר בית המשפט המחוזי את מתחם העונש ההולם שקבע בית משפט השלום בת"פ 23736-12-12, שאוזכר לעיל, ביחס לעבירה של מעשה סדום בקטין מתחת לגיל 16, אשר נע בין 10 לבין 24 חודשי מאסר בפועל לכל אירוע. בעניין זה, דובר על נאשם אשר ביצע מעשי סדום בקטין כבן 14, בשלוש הזדמנויות. הנאשם ומשפחתו מכירים שנים רבות את משפחת הקטין. בשני מועדים שונים במהלך התקופה הסיע הנאשם את הקטין לשדה כלשהו ושם ביצעו הנאשם והקטין זה בזה יחסי מין אוראליים ואנליים. במועד נוסף במהלך התקופה הזמין הנאשם את הקטין לדירה ושם ביצעו הנאשם והקטין זה בזה מעשי אוננות וקיימו זה בזה יחסי מין אוראליים. בית משפט קמא השית על הנאשם עונש מאסר של 54 חודשים, מאסר על תנאי, ופיצוי כולל בסך של 92,000 ₪ לנפגעי העבירה. בערכאת הערעור - בית המשפט המחוזי הקל בעונש המאסר וקיצר את תקופת המאסר ל-48 חודשי מאסר, וכלל יתר רכיבי גזר הדין נשאר על כנם.

ו. בת"פ (שלום ת"א) 10756-07-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (17.12.13) נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 11 לבין 26 חודשי מאסר ביחס לעבירה של מעשה סדום שלא בנסיבות אינוס. בעניין זה, הורשע הנאשם בנגיעות הדדיות, נשיקות וחיבוקים עד לפורקן מיני, ובשני אירועים גם בקיום יחסי מין אוראליים ואנאליים עם קטין. לנאשם הרשעה קודמת בעבירת מין. בית המשפט על הנאשם עונש כולל של 13 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי.

ז. בת"פ (שלום ת"א) 50949-07-14 **מדינת ישראל נ' נגר** (18.11.15) הורשע הנאשם, במסגרת שני אישומים, בביצוע עבירות של מעשה סדום וניסיון למעשה סדום. באישום הראשון הורשע הנאשם במעשים שביצע בקטין כבן 15. הנאשם פגש בקטין בהופעה וניגש עמו לשירותים, שם נגעו האחד לשני באיברי המין. בהמשך אותו החודש, קבע הנאשם להיפגש עם הקטין ברכבו, שם ביצעו האחד בשני מין אוראלי. אז סיפר הקטין כי הוא בן 15 ולמרות זאת המשיך הנאשם להיפגש עמו ולקיים עמו יחסי מין אוראליים בהזדמנויות נוספות. באישום השני איתר הנאשם קטין ברשת האינטרנט, ניסה לשכנעו לשוחח במצלמה כאשר הוא עירום אך הקטין סירב והנאשם ביקש שימחק את השיחה ביניהם. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין 9 לבין 20 חודשי מאסר בפועל ביחס לאישום הראשון, ומתחם עונש הולם הנע ממע"ת ושל"צ לבין 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל ביחס לאישום השני. על הנאשם נגזרו 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות וזאת מטעמי שיקום.

בקביעת המתחם לקחתי בחשבון את **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.**

לחומרה שקלתי כי הנאשם הורשע, במסגרת 6 אישומים שונים, בביצוע 4 עבירות של דין לקוחו של קטין,

בעבירה אחת של ניסיון לצריכת זנות מקטין, בעבירה אחת של מעשה סדום בקטין בגיל שבין 14 ל-16 שנים, ובעבירה אחת של הפרת הוראה חוקית. כל אחד מארבעת האישומים הראשונים והאישום השישי מגוללים בפרוטרוט מסכת חמורה של מעשי עבירות מין וניצול שבוצעו בקטינים שונים. ברוב האישומים מדובר בריבוי של מקרים שנמשכו על פני זמן. האישום החמישי מתאר עבירה של הפרת הוראה חוקית.

יש לשקול לחומרה את החזרתיות, השיטתיות והתכנון במעשי הנאשם, כפי שניתן ללמוד עליה מהאישומים השונים.

כמו כן, יש לשקול לחומרה את העובדה שהנאשם ניצל את פערי הגילאים בינו לבין הקטינים בעת ביצוע העבירות, כשגילם של הקטינים נע בין 13.5 לבין 17. כן יש לשקול את הניצול המניפולטיבי של פערי הכוחות, הניסיון והמשאבים הנפשיים בין הנאשם לבין הקטינים, את ניצול חולשתם ותמימותם של הקטינים ואת אמונם בנאשם כבגיר, ואת ניצול מצוקתם הכלכלית של הקטינים בדרכי פיתוי ושכנוע.

עוד יש לשקול לחומרה כי במרבית המקרים הנאשם הוא שיזם באופן רנדומלי את הקשר עם נפגעי העבירה. כמו כן, לאורך הקשר עם הקטינים פעל הנאשם בדרכי שכנוע ופיתוי מניפולטיביות, ואף תוך ניצול מצוקתם הכלכלית של הקטינים, על מנת לשכנע את הקטינים לפעול כרצונו. הנאשם ניהל מו"מ עם הקטינים אודות דרישותיו המפורטות, לרבות תיאור מדויק של רצונותיו ואף של רצונו לתעד את המפגשים בווידאו, וכן ניהל עמם מו"מ על התשלום.

כמו כן, יש לשקול לחומרה כי חלק מהמפגשים אכן תועדו בווידאו, והסרטונים נשאו בידי הנאשם, באופן המותיר חשש להפצה שנתר מרחף כמו חרב על צווארם של נפגעי העבירה, ללא ידיעה אם ומתי יופצו.

מנגד, יש לשקול לקולה, במידה מסוימת ובאופן מסויג, כי כלל המעשים המתוארים בכתב האישום בוצעו ללא כפייה מתוך שימוש באלימות פיזית או באיומים. עוד יש לשקול לקולה כי למעט במקרה של קטין אחד, בכל שאר המקרים המגע המיני היה "חוקי" אלמלא התשלום. עם זאת, יש לזכור כי עצמתו של פוטנציאל הנזק לא נגזרת בהכרח מהשאלה אם מעשים אלו נעשו בכפייה שמקורה בהפעלת לחץ, איום או כוח, או שמא נעשו תוך פיתוי או תוך ניצול ניסיונו ומשאביו הנפשיים העודפים של בגיר.

יש לשקול לחומרה גם את הפגיעה בקטינים נפגעי העבירות. הפגיעה המינית בקטינים, תוך ניצול חולשתם באופן מניפולטיבי, לצד ניצול מצוקתם הכלכלית והחפצתם, גרמו ללא ספק לפגיעה ממשית בקטינים ולצילוק נפשם לכל ימי חייהם. כאמור, ניצול הקטינים, חילול כבודם כאדם, הפרת התום והאמון המאפיינים ילדים ונערים ביחסיהם עם בוגרים, חוסר היכולת האפקטיבית להתנגד לכוח או למניפולציות של המנצל, ההשפלה והחשש והפחד מהחשיפה - מותרים צלקות נפשיות עמוקות הנחרתות בנפשו של הקטין ופוגעים בתפקודו במסגרות חיו השונות בהווה ובעתיד הקרוב והרחוק. מצוקתו הנמשכת של קורבן העבירה, זמן רב לאחר שתם ביצוע המעשים ואף ההליך המשפטי, כוללת גם את רגשות הבושה והאשמה, שהם ממאפייניו הבולטים של הנזק הנפשי הנגרם לנפגעי עבירות מין.

מהצהרת נפגע העבירה **ת/1** ניתן ללמוד על הפגיעה בנפגע העבירה באישום השני. ניתן ללמוד על הצלקת הנפשית שנתרה בו, על הפגיעה התפקודית הקשה המלווה אותו עד היום, על הצורך שלו בטיפול מאז הפגיעה,

על אובדן הילדות והתמימות, ועל אובדן האמון הכללי שלו בבני אדם. נפגע העבירה מתאר את תחושת הפחד וההשפלה, ואת הקושי שבהסתרה ובחשיפה לאחר גילוי המקרים. עם זאת, יש לציין כי לא צורפו להצהרה מסמכים רפואיים או אחרים. כמו כן, יש לציין כי לא הוגשו הצהרות של נפגעי עבירה נוספים מעבר להצהרת נפגע העבירה באישום השני.

בכל הנוגע לאישום שעניינו הפרת ההוראה החוקית, שמתייחס להפרות תנאי השחרור שביצע הנאשם לאחר הגשת כתב האישום המקורי דנן כנגדו, יש לשקול לחומרה כי מדובר בהפרות מהותיות וחמורות, הכוללות יצירת קשר עם קטינים, ניהול שיחות מיניות עמם, הצעת הצעות מיניות והעלאת בקשות מיניות, לצד ניסיון ליזום מפגשים. ההפרות בוצעו בתחכום ובעורמה שנועדו לעקוף את תנאי השחרור. הפרות אלו פוגעות קשות באמון שנתן בית המשפט בנאשם. ההפרות התרחשו לאחר המעצר והגשת האישום, בעוד הנאשם נתון בפיקוח של משפחתו שאף הפקידה ערבויות לשם כך, וכן לאחר פרוץ ההפרעה הפוסט-טראומטית אצל הנאשם ותוך כדי ההליך הטיפולי - באופן המלמד על היעדר הרתעה ומורא מהחוק, היעדר עכבות ושליטה, ואי הפקת תועלת של ממש מהטיפול, לפחות באותה העת.

יש לשקול לקולה עוד את הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות ועד היום, משך כשש שנים.

לאור כלל האמור לעיל, לאחר עריכת איזון בין השיקולים לחומרה ולקולה, בהתחשב בנסיבות הקונקרטיות של כל אישום, ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, סבורני כי יש לקבוע את מתחמי העונש ההולם הבאים:

לאישום הראשון - מתחם הנע בין 12 לבין 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית;

לאישום השני - מתחם הנע בין 14 לבין 32 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית;

לאישום השלישי - מתחם הנע בין 8 לבין 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית;

לאישום הרביעי - מתחם הנע בין 11 לבין 22 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית;

לאישום החמישי - מתחם הנע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית;

לאישום השישי - מתחם הנע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 13 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית.

בהמשך לקביעתי כי יש מקום לגזור על הנאשם עונש כולל אחד, סבורני כי **בסך הכל יש לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 32 לבין 60 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית.**

שאלת הסטייה לקולה ממתחם העונש ההולם וקביעת העונש:

בגזירת העונש המתאים לנאשם יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות**. כמו כן, לאור עתירת ההגנה, יש לבחון האם יש במקרה דנן הצדקה לסטייה לקולה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום ומטעמי הגנה מן הצדק, וככל שכן יש לבחון מה מידת הסטייה המתאימה.

לאחר בחינת הנתונים ועמדות הצדדים באתי לכלל מסקנה כי בעניינו של הנאשם ישנה הצדקה לסטייה מסוימת ומדודה לקולה ממתחם העונש ההולם מטעמי הגנה מן הצדק מחמת נסיבות רפואיות-נפשיות חריגות. לצד זאת, הגעתי למסקנה כי אין הצדקה לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם משיקולי שיקום. כמו כן, בשים לב למכלול הנסיבות ובהתחשב בטיב העבירות ובמידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים ובנזקים לנפגעי העבירות, סבורני כי על הסטייה לקולה ממתחם העונש ההולם מטעמי הגנה מן הצדק להיות מצומצמת ומדודה, כך שהנאשם עדיין ירצה את עונשו מאחורי סורג ובריח.

ראשית, יש לציין את הודייתו של הנאשם ואת נטילת האחריות. אכן, הנאשם לא הודה ולא לקח אחריות בהזדמנות הראשונה. תחילה הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ובחר לממש את זכותו לנהל הליך הוכחות, והליך זה התנהל עד לשלב מתקדם, שכלל גם את שמיעת עדויות רוב הקטינים נפגעי העבירה, שאף נחקרו בחקירה נגדית לא קלה. לפיכך, והגם שזכותו של הנאשם לכפור ולנהל משפט הוכחות, לא ניתן לזקוף לזכותו כעת חיסכון בזמן שיפוטי, ייתור הצורך בשמיעת עדויות נפגעי העבירה, ולקיחת אחריות מידית. לצד זאת, יש לשקול כי הודאת הנאשם כן חסכה עדויות של חלק מנפגעי העבירה. כמו כן, מבחינת נפגעי העבירה, יש ערך מסוים לנטילת האחריות גם אם הגיעה בשלב מאוחר. גם בדברו האחרון לפני הנאשם הביע צער, חרטה ובושה על הפגיעה בנפגעי העבירה ועל הנזק שנגרם להם.

שנית, יש לשקול את היעדר הרשעותיו הקודמות של הנאשם, ואת העובדה שמאז ההפירה לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים במשך תקופה ארוכה. עוד יש לשקול כי הנאשם היה נתון בתנאים מגבילים במשך תקופה ממושכת.

שלישית, יש לשקול את נסיבותיו האישיות והבריאותיות של הנאשם, כעולה מתסקירי שירות המבחן ומהמסמכים **נ/1-3**, את הכרתו כסובל מנכות, את העובדה כי הנאשם עצמו היה קורבן של עבירת מין בצעירותו, את מהלך חייו הנורמטיבי, את תרומתו למדינה ופגיעתו בעת שירותו הצבאי, ואת התנדבותו בפעילויות חברתיות רבות ומגוונות.

כאמור, לא מצאתי הצדקה לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם משיקולי שיקום. בהתאם להוראות החוק והפסיקה ניתן לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום רק במקרה בו הוכח שהנאשם שוקם או שיש סיכוי ממשי שישתקם. מקרים אלו הם חריגים ונדירים ביותר. אלו הם מקרים בהם בית המשפט מתרשם שהנאשם עבר הליך טיפולי-שיקומי כה מהותי ויסודי עד אשר חל בנאשם שינוי עמוק ויסודי כך שהוא אינו עוד האדם שהיה בעת ביצוע העבירות, הפרוגנוזה השיקומית הסופית הנה חיובית ביותר, והסיכון להישנות העבירות הנו נמוך.

בחינת נתוניו הטיפוליים של הנאשם, כעולה מתסקירי שירות המבחן, מהערכת המסוכנות המינית, מחוות הדעת

1/1, ומעדותה של הגברת דודיאן, מעלה כי נתוניו של הנאשם אינם עונים על ההגדרה האמורה ואינם נופלים בגדר אותם מקרים חריגים ונדירים המצדיקים סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום.

אכן, הנאשם עובר הליך טיפולי אינטנסיבי יחסית, משמעותי וממושך, במשך כשלוש וחצי שנים, והליך טיפולי זה מורכב מכמה רבדים ושלבים. כמו כן, הנאשם מתמיד בטיפול, משתף פעולה, מצוי במגמת שיפור עקבית ועבר כברת דרך.

לצד כל זאת, ממכלול הנתונים עולה בבירור כי למרות האמור, וחרף הזמן הרב שחלף מאז תחילת הטיפול, מבחינה מהותית, הנאשם מצוי עדיין בשלבי הטיפול הראשוניים, בפניו עוד כברת דרך טיפולית ניכרת ומשמעותית, מסוכנתו המינית לא פחתה משמעותית בעקבות הטיפול, הוא עדיין מתקשה לקבל חלקים מהותיים בפוגענות ובבעייתיות שבהתנהלותו, הוא עדין נמנע מביקורת פנימית מהותית, הוא עדין מתקשה בהפקת תובנה ובגילוי אמפתיה לנפגעי העבירה, והוא עדין משקיע את מירב מאמציו במטרה להימנע מעונש מאסר. זוהי מסקנתו של שירות המבחן, אשר מתיישבת גם עם מסקנות הערכת המסוכנות המינית, ואף הגברת דודיאן אישרה בעדותה את נכונות האמור. שירות המבחן אף ממליץ בשל כך להשית על הנאשם עונש מוחשי שיציב לנאשם גבול ברור. מהערכת המסוכנות המינית שנערכה לנאשם עולה כי מסוכנותו המינית הנה בינונית-גבוהה, כי נטילת האחריות מצדו היא חלקית, כי הוא מגלה תובנה חלקית ומצומצמת, וכי הוא מגלה גישה קורבנית ומשליך אחריות על גורמים חיצוניים. בהקשר זה אציין, כי הגם שעדותה של הגברת דודיאן הייתה מקצועית ומאוזנת, עדין ניתן למצוא פערים מסוימים בין מסקנותיה לבין מסקנות שירות המבחן ומערכת המסוכנות, וסבורני כי יש מקום להעדיף בנקודות אלו את תסקירי שירות המבחן וההתרשמות של מערכת המסוכנות, שהנם גופים אובייקטיביים המשמשים כ"זרועו המקצועית הארוכה" של בית המשפט (ע"פ 8897/20 **גיא סקנדריון נ'** **מדינת ישראל** (06.05.2021)).

לפיכך, מקרהו של הנאשם אינו נכלל בגדר אותם מקרים חריגים ונדירים המצדיקים סטייה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. לא ניתן לקבוע שהנאשם עבר הליך טיפולי-שיקומי כה מהותי ויסודי עד אשר חל בו שינוי עמוק ויסודי כך שהוא אינו עוד האדם שהיה בעת ביצוע העבירות, הפרוגנוזה השיקומית הסופית הנה חיובית ביותר, והסיכון להישנות העבירות הנו נמוך. משכך, אין הצדקה לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום.

עם זאת, כאמור, מצאתי כי ישנה הצדקה לסטייה מסוימת ומדודה לקולה ממתחם העונש ההולם מטעמי הגנה מן הצדק מחמת נסיבות רפואיות-נפשיות חריגות של הנאשם. מחוות הדעת הפסיכיאטרית והנספחים לה, **2/1**, ומעדותו של ד"ר גרבר עולה כי הנאשם אובחן כסובל מ-PTSD [הפרעה בתר-חבלתית (פוסט-טראומטית)] חמורה, כתוצאה מחוויות שעבר במלחמה בעת שירותו הצבאי, שהתפרצה באיחור, בעת מעצרו של הנאשם בראשית ההליך המשפטי. מצאתי לקבל כנכונה את עצם אבחנתו של הנאשם כסובל מהפרעה פוסט-טראומטית, כפי שלמעשה גם המאשימה קיבלה. האבחנה של ד"ר גרבר מבוססת הן על בדיקה מקצועית שערך לנאשם, על בסיס השכלתו, הכשרתו וניסיונו, והן על שורה של מסמכים המתעדים בדיקות שנערכו לנאשם על ידי גורמים רפואיים וטיפולים אחרים ואת התרשמותם של אותם גורמים. כמו כן, הנאשם הוכר כסובל מהפרעה זו על ידי משרד הביטחון ועל ידי הביטוח הלאומי, ואף נקבעו לו אחוזי נכות בהתאם. על כן, לנוכח מאפייניה של הפרעה זו, ובשים לב לכך שכליאתו של הנאשם עלולה להוות טריגר להחרפת הפרעה ולהרעה במצבו, הטלת עונש מאסר על הנאשם היא אכן שונה מכליאה של אדם בריא, ועלולות להיות לה השלכות לא פשוטות על

מצבו, באופן אשר מצדיק סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם מטעמי הגנה מן הצדק על יסוד סיבות בריאותיות-נפשיות. לצד זאת, נכון להיום, דרגת הנכות שנקבעה לנאשם על ידי משרד הביטחון בגין הפרעה זו עומדת על 40%, שאינה הדרגה הגבוהה ביותר. הערכתו של ד"ר גרבר בנוגע לכך שישנה החמרה במצבו של הנאשם, המצדיקה את העלאת אחוזי הנכות הנה בגדר הערכה בלבד והיא טרם הוכרה על ידי הגורמים המוסמכים. כמו כן, ד"ר גרבר אישר בעדותו כי אינו מכיר היטב את מערך בריאות הנפש בשב"ס ואת הטיפול שניתן להעניק לאסירים הסובלים מהפרעה נפשית כמו הנאשם. כידוע, שב"ס ערוך לתת מענה רפואי-פסיכיאטרי הולם גם לאסירים הסובלים מבעיות נפשיות קשות (אף קשות משל הנאשם), לרבות במסגרת הייחודית מב"ן, הכוללת גם מחלקת אשפוז של ממש, במידת הצורך. על כן, הגם שמצבו הנפשי של הנאשם מצדיק כאמור סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם מטעמי הגנה מן הצדק מסיבות בריאותיות-נפשיות על מנת לצמצם את מידת הפגיעה המצטברת בו כתוצאה מכליאה ממושכת מאוד, אין מקום לקבוע כי עצם כליאתו של הנאשם תביא להחמרה כה קיצונית במצבו, שניתן להגדירה כהרסנית ואכזרית, או כי עצם כליאתו תהווה עונש בלתי מידתי ואכזרי העולה כדי עינוי, כטענת ההגנה. משכך, מצאתי כי ישנה הצדקה לסטייה מסוימת ומדודה לקולה ממתחם העונש ההולם מטעמי הגנה מן הצדק מחמת נסיבות רפואיות-נפשיות של הנאשם, שתבוא לידי ביטוי בצמצום מסוים במשך עונש המאסר בפועל שייגזר עליו, אך לא להימנעות ממנו, ואף לא להימנעות מהטלת עונש מאסר בפועל ממשי, המתחייב בנסיבות.

עוד יש לזכור את שיקולי הרתעת היחיד והרבים, שיש להעניק להם משקל של ממש במקרה דנן.

לשיקולי הרתעת הרבים יש לתת משקל ממשי לנוכח חומרת המעשים והחובה של בית המשפט להגן על קטינים. כאמור, הנחיית בית המשפט העליון הנה כי יש לנקוט בענישה מחמירה ומרתיעה, הכוללת עונש מאסר מאחורי סורג ובריה, ביחס לביצוע עבירות מין בקטינים בכלל, וביחס לביצוע עבירות הכרוכות בניצול ובפגיעה מינית בקטינים על ידי בגירים, תוך ניצול פערי הגילאים, פערי הכוחות ופערי הניסיון, וכן תוך ניצול מצוקתם הכלכלית של הקטינים, בפרט. שיקולי ההרתעה במקרים אלו גוברים על שיקולי נסיבותיו האישיות של הנאשם ועל שיקולי שיקומו.

לשיקולי הרתעת היחיד יש להעניק משקל ממשי במקרה דנן לנוכח התנהגות הנאשם המתוארת באישום החמישי.

גם מטעמים אלו לא ניתן להימנע מהטלת עונש מאסר בפועל ממשי על הנאשם.

באשר לרכיב הפיצוי, נקודת המוצא היא כי מעשיו של הנאשם גרמו לנזקים ממשיים ולצללות נפשיות אצל הקטינים נפגעי העבירה. בהתאם לפסיקה נזקים אלו מוכרים אף ללא צורך קונקרטי להוכיחם. בעניין נפגע העבירה באישום השני הוגשה אף הצהרת נפגע העבירה **ת/1** שתוארה לעיל. משכך, ברי כי לנוכח חומרת מעשי הנאשם יש מקום לפסוק פיצוי ממשי לנפגעי העבירה, אף אם לא יהיה בו כדי למצות באופן מלא את מלוא זכויותיהם של נפגעי העבירה בהקשר זה. בהתאם לפסיקה מצבו הכלכלי של הנאשם אינו יכול להוות שיקול בקביעת גובה הפיצוי, אך הוא כן יילקח בחשבון, לצד התחשבות בעונש המאסר שייגזר, בפרישת הפיצוי לתשלומים. לעומת זאת, לנוכח פסיקת הפיצוי הממשי, לנוכח מצבו הכלכלי של הנאשם, לנוכח המאסר שייגזר עליו ובשים לב לטיב העבירות, אמנע מהשתת עונש קנס על הנאשם.

לאור כלל האמור לעיל, ולאחר עריכת איזון בין השיקולים לחומרה ולקולה, סבורני כי יש הצדקה לגזור את עונשו של הנאשם תוך סטייה מסוימת ומדודה לקולה ממתחם העונש ההולם שנקבע, משיקולי הגנה מן הצדק על יסוד מצבו הבריאותי-נפשי של הנאשם, אך עדיין יש להטיל עליו עונש מאסר בפועל ממשי, לצד ענישה נלווית.

10. לאור המקבץ האמור, ולאחר שנתתי דעתי לתיקון 113 לחוק העונשין ולטיעוני הצדדים, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. **מאסר בפועל** למשך 24 חודשים, בניכוי ימי מעצרו כעולה מרישומי שב"ס.
- ב. 9 חודשי **מאסר על תנאי** למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה בה הורשע (למעט עבירה של הפרת הוראה חוקית) או כל עבירת מין אחרת, וזאת החל מיום שחרורו ממאסר.
- ג. 4 חודשי **מאסר על תנאי** למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה של הפרת הוראה חוקית, וזאת החל מיום שחרורו ממאסר.
- ד. **פיצוי** לנפגעי העבירות כדלקמן: סך של 10,000 ₪ לנפגע העבירה באישום השני, ע"ת 2; סך של 7,000 ₪ לכל אחד מנפגעי העבירה באישומים הראשון, השלישי והרביעי, ע"ת 1, 13, 3, 6 ו-14; סך של 4,000 ₪ לנפגע העבירה באישום השישי, ע"ת 12; סך של 1,000 ₪ לנפגע העבירה באישום החמישי, ע"ת 11 - ובסך הכל, סכום הפיצוי הכולל יעמוד על סך של 50,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-20 תשלומים שווים, חודשיים ורצופים, החל מיום 01.06.24 ובהמשך בכל 1 לחודש שלאחריו. אי תשלום אחד התשלומים במועדו וכסדרו יעמיד את מלוא סכום יתרת הפיצוי לפירעון מיד. החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שנקבעו לעיל. המאשימה תמסור את הפרטים הדרושים של נפגעי העבירות למזכירות בית המשפט בתוך 30 ימים מהיום.

אני מורה על חילוט הרכוש המפורט בהודעת החילוט שבכתב האישום המתוקן, בהתאם להוראת סעיף 39 לפסד"פ. מעבר לכך, ניתן צו כללי למוצגים. המוצגים יחולטו/יושמדו/יושבו לבעליהם על פי החלטת קצין משטרה.

מובהר כי גזר הדין מאושר לפרסום למעט איסור פרסום כדין על שמותיהם ופרטיהם המזהים של נפגעי העבירה ועל האמור בסעיפים 4-5 לגזר הדין - זהו נוסח מאושר לפרסום של גזר הדין.

זכות ערעור לבית משפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט' אדר ב' תשפ"ד, 19 מרץ 2024, במעמד הצדדים.